

פרשת אמור – על דרגות קדושה, וחובות

בפתיחה של פרשה זו מדברים על הכוהנים, ועל החובות והאיסורים שלהם. הפרשה משקיעה פרק שלם כדי להדגיש את זה. זה הוביל את חז"ל לטעון שישנן דרגות שונות של קדושה, ולפי מדרג זה - הכוהנים קדושים יותר מעם ישראל. מה ניתן ללמוד מכך על הביטוי של קדושה? האם הוא זכויות יתר כלשהן? לא ולא. הקדושה מתבטאת בחובות ואיסורים, ביכולת לדרוש מהכוהנים להתנהג אחרת, במידה נעלה יותר. גם השבת והחגים: פסח, ספירת העומר, ראש השנה, יום הכיפורים, וסוכות – כולם מועדים קדושים. במה זה מתבטא? שוב – במצוות ואיסורים. נכון שאף אחד לא יתנגד למצווה שאומרת לו לנוח, ובכל זאת – כיוון המחשבה בפרשה הזו לדעתי הוא שקודם באות החובות, שמביאות את הקדושה, ואז (אם בכלל) אתה יכול ליהנות מהקרדיט, מהכבוד שבא איתה.

נושא אחר בפרשה הוא נר התמיד: **"וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ כֶּתִית לְמָאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד"** (במדבר כ"ד/2). כביכול נושא שונה לגמרי, אבל אם נבחן את העניין נגלה שהחיבור בין שני הנושאים הוא לא מקרי: האור הוא נושא מרכזי ביהדות, ומשולים לו גם השלום, נשמת האדם, המצוות והתורה. האור גם מאיר על כל הדברים המסתתרים בחושך, ומאלצים אותנו להתמודד איתם, האור הוא בעצם ביטוי של האמת. ולכן – אל תגיד "אני כוהן כי אני כוהן", אלא צריך להצדיק את התואר על ידי עמידה בסטנדרטים של מוסר, של טהרה, של אמת, של שלום, ושל קיום מצוות.